

billedlige angik, saa var det for barnligt saaledes at betragte Solen som Vorherres gyldne Lommeur. Det var i Virkeligheden næsten bespotteligt.

Hans Tale udviklede sig efterhaanden til et helt Foredrag, hvorunder Spørgsmaalet svulmede op til en Sag af den alvorligste Betydning for et Menneskes sunde og ærlige Gudsforhold.

Man var imidlertid bleven færdig med at spise. De unge Piger havde rejst sig og gik omkring i Haven. Frøknerne Clausen var begge kønne, friske Brunetter, navnlig den ældste en frodig Evadatter med et Par Øjne, der spillede af Livslyst.

Da der blev taget af Bordet, foreslog Pastor Blomberg, at de skulde synge en Aftensang. De unge Piger blev kaldt tilbage, og Præstefruen gik ind i Havestuen, hvor Klaveret stod.

„Fred hviler over Land og By,
ej Verden larmer mer — —.“

Det var begyndt at mulme omkring i Haven. Fra en Hasselhæk blandede en Solsort sine Naturtoner i Selskabets noget uregelmæssige Sang.

„Fro smiler Maanen til sin Sky,
til Stjerne Stjerne ser.“

De unge Piger havde lejret sig paa Trappestenen foran Havedøren og sad der i deres lyse Kjoler og sang højt og frejdigt med klare Røster; Præsten og Justitsraaden ledsagede dem med Bas. Den sidste havde lagt Armene over Brystet og brummede med sammentrukne Bryn og Flyndermund. De tre fremmede Damer ved Bordet deltog med en lidt ubehjælpelig Nynnen, hvorimod Præstefruen, der havde en stor og vel skolet Stemme, efterhaanden ganske beherskede Sangen.

„Og Søen blank og rolig staar
med Himlen i sin Favn — —.“

Per var den eneste, der ikke sang med. Og dog var der i Virkeligheden ingen, hvem Øjeblikket greb dybere. Han mindedes, under hvilke Omstændigheder han sidst havde hørt den-